

# Sola davant el perill

**Rita Barberà està segrestada per Unió Valenciana, i no pot trencar la baralla perquè ha de retenir a qualsevol preu la vara de comandament.**

**S**i Rita Barberà fóra entrenadora de bàsquet en comptes d'alcaldesa de València, ja hauria demanat un temps mort per a asserenar els ànims —els seus, sobretot— i per a reajustar les tàctiques per a capejar les ofensives que pateix. La pobra està que ni sap a quin sant encomanar-se. Els seus socis, el grup municipal d'Unió Valenciana, no dissimulen el propòsit de complicar-li la vida. Com se saben imprescindibles i creuen que són els daminificats del pacte subscrit, fan tot el que els plau sense retre comptes dels seus destrellats. Són responsables de l'àrea de personal i han fet del consistori una menjadora per als seus afiliats. Cadascuna de les oposicions convocades s'ha resolt amb escàndol. Com a gestors de l'urbanisme no consensuen tampoc les iniciatives més cridaneres i delicades, com ara la reforma de la plaça de l'Ajuntament, que els populars han d'assumir com un got de cicuta. Facen el que facen, sempre serà Rita qui correrà amb la despesa. Ara, per si no en tenien prou, han orientat les seues andanades contra l'assessor personal de l'alcaldesa, l'home de Madrid en la corporació valenciana, i pressionen perquè el



**Rita Barberà. L'alcaldesa depèn d'UV.**

llicencien. Sense aquest contrafort, la dama serà més dèbil i ells —els regionalistes— més amos, si això és possible.

En la vorera del davant, els socialistes s'afanyen a traure tallada d'aquest conten-

ciós i accentuen l'ofensiva per posar de relleu les dites contradiccions. El seu objectiu és obvi: persuadir l'opinió pública que l'única culpable dels abusos i de les arbitriarietats és l'alcaldesa i no aquest o aquell regidor. Està segrestada pels seus coalitzats i no pot trencar la baralla, perquè ha de retenir a qualsevol preu la vara de comandament. I el preu és no governar i assumir tots els pecats. Patètic. Com els mals no vénen sols, la seua preeminència en el PP s'ha posat en quarantena a causa de l'escalada del nou delfín Eduardo Zaplana, president regional i candidat a la Generalitat. Massa problemes per a un sol cos, encara que haja donat proves de tremp i de mà esquerra. No és estrany que perdera els nervis i suspenguera sobtadament un ple municipal perquè va creure que era objecte d'alguna facècia. Imagine que, durant un instant, es degué veure com Gary Cooper, sola davant el perill amenaçant d'amics i adversaris. Encara que no està als reglaments, va fer ben fet a demanar-se un temps mort. Però alguna cosa més que temps necessita per acabar viva la legislatura.

**J. J. Pérez Benlloch**

## Un kamikaze esplèndid

**L'anunci que els empresaris japonesos no pensen marxar d'aquí és una bona nova atesa la nostra dependència d'altres economies per sortir de la crisi.**

**E**l viatge del ministre d'Indústria, Juan Manuel Eguíagaray, al Japó ha començat a donar els seus primers fruits, i ben saborosos per cert. Els empresaris de l'Imperi del Sol Naixent amb interessos a Espanya han dit que el nostre país no ha perdut l'atractiu per a ells. Han dit també, com és natural, que el moment present no és el més adient per augmentar les inversions però han reblat el clau dient que no pensen a marxar. Això és bo quan els homes de la Volkswagen ens tenen amb l'ai al cor. Una vegada més he de

subratllar que la millora de la nostra situació econòmica no es produirà fins que la conjuntura també millori als països de la CE i no cal dir als EUA i al Japó. La interdependència de les economies dins del clima de llibertat de comerç que avui impera, i sobretot de l'absoluta llibertat dels moviments de capitals, és el factor predominant dins de l'escenari actual.

El principal perill que resta, tot i les bones notícies que arriben de Tòquio, ve de la recança amb què es mouen les més decisives economies europees. A França,

per exemple, els entusiasmes inicials desbertats per les mesures preses es van esvaint de pressa. Primer es van queixar els homes i les dones del sector públic; ara ho fan els del sector privat. L'economia alemanya continua encallada i els britànics fan el que poden per a maquillar el seu desastre. Europa, el vell continent, ha perdut força, i no veig com i quan la podrà recuperar. Nosaltres, ho he dit molta vegades, depenem dels altres per surar; les nostres forces rebran l'impuls de fora i podran acompanyar, no dirigir, el camí

cap amunt. És ben cert que necessitem i necessitarem l'estalvi estranger. Però en aquests moments el capital és poruc i no es mou de casa.

Jo crec que junt amb el convenciment que les nostres economies, les del món occidental, estan subjectes de nou als moviments cíclics, s'ha difós la idea que en un sentit general n'hi ha per una bona estona. Crec també que les reformes estructurals, tantes vegades suggerides, estan en

курс; la major part dels sectors productius han sofert una adequació creixent a les necessitats de la demanda interior i exterior. No cal dir també que han desaparegut les temences respecte a una nova crisi del vital sector financer. Jo no deixo d'esmentar als meus alumnes que recordin la darrera crisi bancària a Espanya: 51 bancs van anar a buscar un impossible remei a la UVI del Banc d'Espanya; després el Fons de Garantia de Dipòsits ens costaria

a tots els contribuents més d'un bilió de pessetes. Sabem que bancs i caixes d'estalvi no faran figa i això és una garantia important en temps de crisi. Les preocupacions van ara envers els sectors productius sotmesos des de fa un parell d'anys al sotrac de la recessió, primer, i després de la depressió. Amb les garanties de Tòquio ens hem de preparar per a una navegació difícil, però també crec que comencem a veure les llums del port. **Fabià Estapé**

# Espanya contra Espanya

**La crisi del model autonòmic espanyol cal situar-la en la incapacitat que ha demostrat l'estat de reconèixer el seu caràcter plurinacional.**

**A**firmar la crisi d'alguna cosa no significa, de cap manera, certificar-ne la mort. Hi ha males saluts de ferro, malalties cròniques, agonies inacabables, i fins i tot es poden embalsamar els cadàvers. I això cal recordar-ho especialment a l'hora de parlar de la crisi de l'estat de les autonomies, sobretot a l'Espanya on la dictadura va morir tard, al llit, i oferint l'espectacle d'un allargament patètic de la vida del dictador. Vull dir, que sembla que hi ha tirada a deixar podrir, políticament parlant, els models d'estat. Què pot fer pensar en la crisi del model autonòmic, doncs, si alhora és previsible que encara duri anys i panys?

D'entrada, podríem remetre'ns a les mateixes declaracions dels polítics lleials al model. Cada dos per tres, i des de totes les posicions polítiques i ideològiques hi ha hagut advertències sobre la possible fallida del model autonòmic. Ho ha fet el PSC, per exemple, assegurant que si no hi ha corresponsabilitat fiscal, la cohesió de l'estat autonòmic podia desfer-se. També el president Jordi Pujol i Miquel Roca darrerament han reconegut, com a mínim, un relatiu fracàs del model. I altres vegades han estat determinats sectors del socialisme espanyol –i d'una manera habitual el PP– els qui, al

contrari, han vist en "l'aprofundiment" de l'estat de les autonomies el gran perill d'un trencament de la unitat d'Espanya.

Tanmateix, no podem pas limitar-nos a fer cas d'allò que es diu, atenent sobretot al caràcter contradictori dels arguments i al caràcter conjuntural de la majoria de declaracions. Ni tampoc no seria un bon argument apel·lar a la insatisfacció que es pugui manifestar des de les mateixes "autonomies" afectades per la crisi del model. Més aviat, l'argument fonamental cal situar-lo en la incapacitat que ha demostrat l'estat espanyol de reconèixer el seu caràcter plurinacional, si es vol, *plurinacionalitari*, que la mateixa Constitució en

feia. És a dir, que si es pot certificar de crisi és, sobretot, perquè s'ha construït des de la insatisfacció i el victimisme del nacionalisme espanyol. Espanya no ha volgut o no ha sabut fer, al cap de quinze anys de Constitució, l'*aggiornamento* mental que suposava acceptar dos tipus de realitats territorials diverses: les *nacionalitats* i les regions. Ben al contrari, s'ha apressat a igualar les diferències inicials amb tota mena de recursos: des dels pròpiament legals –lleis de bases–, fins als ideològics –televisions privades–, i passant pels de caràcter econòmic –depredació fiscal–. En darrer terme, la demostració fefaent d'aquesta crisi, es pot documentar empíricament amb la famosa portada del diari *Abc*, en què la moderació política convergent en matèria lingüística és assimilada al genocidi franquista. Aquest és el testimoni del fracàs del model autonòmic provocat pel nacionalisme espanyol. I no s'hi val a menystenir la importància de l'agressió per tal de dissimular, justament, la impossibilitat d'un canvi d'actituds que qualsevol que viatgi per Espanya pot contrastar a la pròpia pell.

Si s'ha fet alguna aportació a la crisi de l'estat de les autonomies des de Catalunya, ha estat just en el sentit contrari, és a dir:



**Roca i Pujol. Els dirigents de CDC certifiquen la crisi de l'estat.**

CARME PUÉRTOLAS